

כהן, שמעון-זאב

בן חיים וחנה. נולד ביום י"א באייר תש"י (28.4.1950) בירושלים. בהגיעו לגיל-הלימודים למד בבית-הספר היסודי "דורש ציון" אשר בעיר-מולדתו. שמעון חיבב ספורט ואהב מאוד לחזות בתחרויות-ספורט. ספרי-מתח-ורייגול קסמו לו והוא אהב לקרוא בהם בשעות-הפנאי. כן התעניין בנעשה בעולם-הקולנוע וזמן מועט נשא את נפשו להיות שחקן. אבל למרות כל ההפצרות של הוריו לא המשיך בלימודיו

כי טוב-לבבו הורה לו כי מחובתו לעזור לאביו בחנות, וכשנתייתם מאביו — והוא אז בן י"ד בלבד — היה הוא שנטל על עצמו את ניהול חנות-המכולת. סוחרים וקונים שבאו אתו במגע יכולים להעיד שהוא ניהל אותה בכשרון רב ובחוש-ההומור הבריא והמיוחד לו בלבד — והחיוך לא סר מעל פניו. בכל עבודה שעשה השקיע הרבה אהבה ורצון. גם בעבודות הבית להיות עוזר לאמו ובכלל היה הוא הרוח החיה בין כתלי הבית. אהבתו לילדים היתה ידועה לכל; אף הם לא חסכו ממנו את אהבתם: הוא אהב לשחק עמם, לספר להם סיפורים ולשיר באזניהם. במיוחד זכורים לבני-המשפחה לילות-השבת אשר בהם נתן את קולו בשיר וכל באי הבית נהנו מזימרתו החמה. לצה"ל גויס במאי 1968 אלא שלא שירת ביחידתו בלתי כחדשיים ומחצה. אך במשך הזמן הקצר הזה אפשר היה לעמוד על תכונות מסויימות שלו. הוא היה בעל שקט נפשי, הוכיח מסירות לתפקידו וכן נתחבב על כל חבריו ביחידה. פעם, בעת סיור ליד איסמעיליה, נפצע שמעון מפצצת בזוקה שנורתה לעברו על-ידי חיילים מצרים אשר בהם נתקל. הוא הועבר לבית-החולים ולאחר אחד-עשר יום, למרות מאמצייהם של הרופאים להצילו, מת שמעון מפצעיו; זה היה ביום י"א בתשרי תשכ"ט (3.10.1968). הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. מפקדו כתב מכתב-תנחומים לאמו ובין השאר כתב: "אם כי בנג' שירת ביחידתי תקופה קצרה, התבלט מיד מבין כל חבריו-ליחידה באפיו השקט, בצייתנותו הרבה לכל הפקודות שניתנו לו ובביצוע טוב ומסור של התפקידים שהוטלו עליו. אף פעם לא התלונן כי תפקיד זה או אחר קשה בשבילו; אף פעם לא ניסה להשתמט. ללא ספק אפיו זה ומסירותו הביאו את חבריו ומפקדיו לכבדו ואף לאהבו".